

Til § 12.

Udenrigsministeriet.

107

Udenrigsministeriet. København, den 22. Februar 1919.

Under Overgangen til Fredstilstand paa de forskellige af Verdenskrigen berørte Omraader og i den nærmeste derefter følgende Tid, der formentlig vil blive kendetegnet ved fornyet Opsving i Staternes økonomiske Liv og forøget indbyrdes Konkurrence, vil det efter min Formening mere end nogen Sinde være af Betydning, at Danmarks Repræsentation i Udlandet er saa effektiv som efter Omstændighederne muligt.

I Henhold til Lov om faste Gesandtskaber m. m. af 1. April 1914 § 1 skal der være 12 saadanne, hvoraf 7 skal være forestaaede af overordentlige Gesandter og befuldmægtigede Ministre. I Overensstemmelse hermed er der ansat overordentlige Gesandter og befuldmægtigede Ministre i Frankrig (tillige akkrediterede i Spanien og Portugal), Norge, Rusland, Storbritannien og Irland, Sverige, Tyskland samt De Forenede Stater, medens Gesandtskabet i Kina og Japan bestyres af en Ministerresident (med Titel af overordentlig Gesandt og befuldmægtiget Minister) og endelig Gesandtskaberne i Belgien og Nederlandene (for Tiden med Sæde i sidstnævnte Land). Italien, Østerrig-Ungarn og Tyrkiet forestaas af Chargés d'Affaires (i Wien og Konstantinopel med Titel af Ministerresident), hvilket endvidere er Tilfældet med det i Fjor oprettede midlertidige Gesandtskab i Finland. Det bemærkes, at der tillige er oprettet et Gesandtskab i Bern, som forestaas af den diplomatiske Repræsentant i Rom med en fungerende Legationssekretær i Bern, jfr. Finansudvalgets Skrivelse af 20. September 1918.

Det er en almindelig Erfaring, som er blevet bekræftet under Krigen, at en Stat maa lægge Vægt paa, at dens diplomatiske Repræsentanter paa de forskellige Pladser ikke er af ringere diplomatisk Karakter end dens Kolleger fra Lande af tilsvarende Betydning, men tilhører den almindelige Gesandtklasse („overordentlige Gesandter og befuldmægtigede Ministre“), idet deres Stilling og dermed sammenhængende Indfyldelse i modsat Fald paa Forhaand til en vis Grad vil være forringet og Værdien af deres Bistand saaledes kunne formindskes til Skade for de Opgaver, det paahviler dem at løse.

I Betragtning heraf maa jeg formene det rigtigt, at der nu tillægges de 3 Missionschefer i Belgien og Nederlandene, Italien samt Finland Karakter af Ministerresident, og at de derpaa anmeldes som overordentlige Gesandter og befuldmægtigede Ministre. Hvorledes man bør forholde sig med Posterne i Tyrkiet og det østerrig-ungarske Monarki, lader sig endnu ikke overskue.

Af særlige Grunde, der for hver enkelt af Posterne i Belgien og Nederlandene, Italien og Finland yderligere taler for den omhandlede Ændring, skal jeg tillade mig at anføre følgende:

I *Belgien og Nederlandene* var Danmark allerede tidligere repræsenteret ved en Ministerresident, i hvilket Forhold Loven om Diplomati- og Konsulatvæsen af 27. Maj 1908 gjorde en Ændring. Den diplomatiske Forbindelse mellem sidstnævnte Stat og Danmark har i Krigsaarene faaet større politisk Betydning end før som Følge af den Lighed, Landenes Stilling har frembudt ved deres Neutra-